

MATERIAŁY
IX MIĘDZYNARODOWEJ
NAUKOWI-PRAKTYCZNEJ KONFERENCJI

«AKTUALNE PROBLEMY
NOWOCZESNYCH NAUK – 2013»

07-15 czerwca 2013 roku

Volume 11
Ekonomiczne nauki

Przemysł
Nauka i studia
2013

мативно-правовой и законодательной базы наноиндустрии, востребованной работниками, производителями и потребителями нанотехнологической продукции. Совместные скоординированные усилия в области международной стандартизации обеспечат условия для устойчивого и направленного развития нанотехнологий, облегчения перемещения товаров и услуг с нанопризнаками, улучшение качества, потребительских услуг, усиления безопасности охраны окружающей среды и рационального использования природных ресурсов, распространения наиболее эффективных практик производства, использования и утилизации наноматериалов и нанопродуктов.

Литература:

1. Батурин А.С., Гавриленко В.П., Тодуа П.А. Международная и национальная системы стандартов в области нанотехнологий. / А.С. Батурин, В.П. Гавриленко, П.А. Тодуа // Долгопрудный 2009. 25 с.
2. Гохберг Л.М., Далин В.В., Кузнецова И.А. Статистика нанотехнологий в России: становление нового направления // Вопросы статистики. 2011. №9. С. 3-20.
3. О форме федерального государственного статистического наблюдения № П-1 Письмо Мосгорстата от 14.01.2010 № 08-15/47 . – Электрон. текстовые дан. – Режим доступа: http://moscow.gks.ru/wps/wcm/connect/rosstat_ts/moscow/ru/reporting/methodology/74d3dd004e5b8270b693ff3a7deadf49. – Загл. с экрана.
4. Тодуа П. Нанометрология и стандартизация в нанотехнологиях // Наноиндустрия: научно-технический журнал. 2010. № 5. с. 42-52.
5. Klaessig F., Manapese M., and Abe S. Current Perspectives in Nanotechnology Terminology and Nomenclature // Ed.V. Murashov, J. Howard. Nanotechnology standarts. Springer Science+Business Media, LLC 2011 Pp. 21-52.

К.е.в. Маркович І.Б.

Тернопільський національний технічний університету імені Івана Пулюя

АНАЛІЗ ІСТОРИЧНИХ ПЕРІОДІВ ПОСИЛЕННЯ РЕГУЛЯТОРНОГО ВПЛИВУ ДЕРЖАВИ НА ЕКОНОМІКУ

Відношення в наукових колах до рівня оптимальності державного втручання в суспільно-економічні відносини завжди було й залишається неоднозначним. Слабка прогнозованість наслідків дій інституційних важелів та застосування окремих інструментів є причиною недостатності емпіричної доказової бази доцільності використання тих чи інших механізмів державного регулювання та управління.

Роль державних інституцій в країні значною мірою залежить від стадії економічного циклу, на якій перебуває країна. Тобто, можна говорити про певну циклічність в розширенні та згортанні масштабів функцій держави, що потрібно врахувати при розробленні національних програм розвитку.

Протягом останніх трьох століть в світі панувало майже однозначно позитивне відношення до принципів лібералізації суспільно-економічного життя, необхідності та виправданості послаблення державного тиску на конкурентне середовище, розбудову ринкової економіки. Прогресивні в економічному відношенні країни демонстрували правильність таких міркувань рівнем своєї конкурентоспроможності в світовому масштабі.

Проте, фінансово-економічна криза дещо змінила уявлення про оптимальність державного впливу. Замість ліберального підходу до діяльності інституцій все частіше проголошувалася ідея в необхідності перебудови національних економік в напрямку розширення функцій, які відведені виключно державі як суб'єкту відносин в країні та міждержавних взаємодій.

Дискусії в цій площині точаться й сьогодні, в час, коли держави активно ліквідовують наслідки глобальної кризи та адаптуються до нових умов, які сформували ці біфуркації.

З огляду на це, доцільно провести аналіз змін, що відбувалися у відношенні суспільства та науковців до необхідності досягнення певного рівня економічної свободи та шляхів збалансування дії ринкових та інституційних механізмів. З цією метою акцент слід зробити на циклічності та реактивності коливань в інтенсивності функцій держави залежно від фази розвитку національної економіки.

В ХХ столітті можна виділити три пікових фази, для яких характерне посилення економічної ролі держави.

Перша фаза охоплює період Великої депресії 1930-х років та подолання її наслідків. Більшість країн намагалися ліквідувати негативні зрушення, що були викликані нею за допомогою механізмів посилення державного регулювання, оскільки вже стало традиційною практикою в час загальнонаціональних негативних зрушень розширювати сферу охоплення державними функціями.

Друга фаза характерна для перед- та післявоєнного періоду 1940-х років, що пов'язано із активною підготовкою до воєнних дій Другої світової та робіт з ліквідації її наслідків.

Третя фаза пов'язана із розвитком ідей соціалізму 1960-х років, що найбільш помітно проявилось в Швеції, де державні витрати становили більше 60% ВВП. Поступово були націоналізовані основні галузі виробництва та сфери послуг, багато секторів економіки будувалися виключно на основі державної власності. Апогеєм соціалістичного спрямування державного устрою стала монополізація державної власності, що, в результаті, знижувало ефективність дії ринкових стимулів.

Цей факт обумовив трансформацію політично-економічного національного середовища, що проявилось в зворотному процесі – роздержавленні окремих

галузей та поступовій приватизації. Особливо чітко це проявлялося на пострадянському просторі.

Оскільки стан економіки значною мірою визначається оптимальністю співвідношень наявних інструментів, методів та процедур державного управління різної векторності, багатогранність форм власності дозволяє ринковим механізмам збалансувати їхній розподіл відповідно до рівня ефективності діяльності. Можна спостерігати певну циклічність не тільки у величині нагромаджених функцій держави, а й у зміні обсягів державного та приватного сектору.

Регуляторний вплив повинен бути достатнім для забезпечення існування держави, в той же час, його дія не повинна порушувати природне ринкове середовище. Це є надзвичайно складним завданням, яке потребує постійного моніторингу змін за національним господарством, загальносвітовими тенденціями та відповідного реагування на ці коливання.

Булда Н.О., Кравченко Т.О.

Криворізький національний університет ДВНЗ

Криворізький економічний інститут

ЧЛЕНСТВО УКРАЇНИ В СВІТОВІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ ТОРГІВЛІ: РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

На сучасному етапі розвитку світової економіки відбувається посилення інтеграційних процесів, адже жодна країна не може розвиватись ізольовано. Цим обумовлюється зростаюча взаємозалежність економік окремих країн.

В процесі формування та розвитку зовнішньої політики України пріоритетом є дотримання суверенітету та національних інтересів. Тому дослідження результатів та перспектив вступу України до різних міжнародних організацій, а зокрема до СОТ є важливим не лише для розвитку економіки, але і для усіх громадян держави.

Дослідженням перспектив вступу України до СОТ, та проблем які можуть виникнути займались багато науковців, а зокрема Личук О.М., Заярна Н.М., Галата Я., Гончарук А., Підгірна В.Н., та деякі інші. Роботи даних науковців дозволили визначити основні напрями політики України щодо членства у СОТ, а також виокремили коло проблем пов'язаних з членством нашої держави в даній організації. Проте деякі питання все ж залишились не дослідженими.

Метою роботи є дослідження впливу членства України в СОТ на обсяги національного товарообороту, та перспективи на майбутнє щодо участі держави в даній організації.

СОТ виступає як міжнародна, міжурядова організація, яка регулює діяльність її членів у сфері торгівлі. Приєднання України до СОТ, 5 лютого 2008